

я стѣпа е че ти ида на помощь. Богъ чу горещитѣ тѣ молитви. Вижьдъ мя не мя ли познавашъ вѣче? » Боже! извика Марія. Какъ! вы сте Графинята Амалия? Какъ дойде тука благородная Госпожице, на такова мѣсто и по това время и толкова далечъ отъ жилището си? »

Младата Графиня одигна тихо Маріѣ, пригърна ѣ и като плачаше рече ѣ: » Любезная и добра Марію, много несправедливы ся показахмѣ къмъ васъ! Ты ся възнагради твърдѣ злѣ за благодареніята които ми причини като ми подари прекрасното панерче. Невинността ти ся вече узна! Щешъ ли да мя простишь? Щешъ ли да простишь както меня и родителитъ ми? Ела и ще поправимъ злото и което сме причината, зашто е въ рѣцѣтъ ни да го направишь. Прости мя, любезная Марію! »

Марія съ плачь отговори: » Не преказвай тай Госпожице! Подиръ толкова клеветы ся подигнахавърху ми, доволно съградательно ся отнесохте къмъ всѣя. Никаква злоба не храняхъ къмъ васъ а на противъ често въспоменувахъ благодареніята ви, и самата скръбъ беше вы, благородная Госпожо, и добрытъ ви родители мя гледахте както неблагодарна и развращена. Най горещото ми желаніе бѣше да разберете единъ день невинността ми и ето, Богъ че испълни моленіята ми! колко имято му е прославлено. »

Графинята дръжеше още Маріѣ въ обятията си, съ лице многокрово отъ слзы. Послѣ пусна по